© LaBarrancoFilms

Forasters vindran...

dramatúrgia i direcció
Marta Galán Sala / artista resident

01/04 – 25/04
Montjuïc. Espai Lliure

lliure

Ajuts a la creació Carlota Soldevila

TEMPORADA 20/21

Sobre l'espectacle → 3

Sinopsi → 4

En paraules de la directora → 5

Sobre el Centro de Clasificación de Indigentes → 6

Parlant amb Marta Galán Sala → 7

Biografies → 10

Fitxa artística → 15

Informació pràctica → 17

Forasters vindran... **és una proposta d'arqueologia de la quotidianitat per elaborar diversos relats de vida sobre resistència, autoorganització, revolta, lluita veïnal i autoconstrucció de cases, vides i futurs. Una fantasmagoria de futurs imaginats i de memòria viva que cohabita, a temps real, el present de l'Espai Lliure.**

© LaBarrancoFilms

Sinopsi

Una recerca històrica i documental amb les persones que van migrar a Barcelona als anys 50 i 60. Malgrat el desemparament i la vulnerabilitat, els seus testimonis revelen moviments d'autorganització, lluita veïnal i autoconstrucció de casa, de vida, de futur... Un futur que pren cos i es fa presència en el relat autobiogràfic de Susanna Barranco, neta d'aquesta migració.

IMATGES AUDIOVISUALS
http://teatrelliure.metropolitana.net/carpetas/publicar/popup_login_carpeta.php?uuid=177a9401e7c24bf7c2b14577e1240a39

MÉS INFO / FOTOS
www.teatrelliure.com/ca/programacio/tots-els-espectacles/forasters-vindran

En paraules de la directora

Forasters vindran... és un projecte que articula diferents processos artístics, documentals i comunitaris i que s'esdevé en tres fases consecutives: una primera fase de recerca comunitària i documental amb un grup de 9 persones protagonistes de la migració interna dels anys 50 i 60 a Barcelona i un grup de joves de la migració global; una segona fase de residència artística al Teatre Lliure, on aquest material ha pres forma escènica amb els actors Susanna Barranco, Núria Lloansi i Juan Navarro, i una tercera fase prevista per al juliol de 2021, quan es reprendrà la relació amb el grup de joves per generar una obra escènica comunitària.

La creació que presentem a l'Espai Lliure es concentra en la recerca històrica i documental amb les persones que van migrar a Barcelona als anys 50 i 60. Malgrat el desemparament i la vulnerabilitat, els seus testimonis revelen moviments d'autorganització, lluita veïnal i autoconstrucció de casa, de vida, de futur... Un futur que pren cos i es fa presència en el relat autobiogràfic de la Susanna Barranco, neta d'aquesta migració.

La recerca també ens ha dut al Centro de Clasificación de Indigentes de Montjuïc; un centre d'internament i deportació de les persones que arribaven a Barcelona i no acreditaven tenir feina o residència; un espai sinistre de repressió franquista, lligat també a l'espoli colonial, que ha desaparegut (literalment) del mapa de la ciutat, però que persisteix en la memòria de totes les persones amb qui hem parlat...

Marta Galán Sala

Sobre el Centro de Clasificación de Indigentes

Entre 1952 i 1957, els ajuntaments de la província de Barcelona i el Gobierno Civil franquista activen una política repressiva de la immigració. Es calcula que no menys de 15.000 persones arribades d'Andalusia, Galícia i Extremadura van ser retornades als seus llocs d'origen. Els que esperen a ser deportats, perquè no acrediten tenir feina ni residència legal, són tancats al Centro de Clasificación de Indigentes del Palacio de las Misiones, a Montjuïc.

"El Pabellón de las Misiones era un edificio de dos plantas. Fue construido en ocasión de la exposición de 1929 y albergó las misiones religiosas de la Conferencia Episcopal Española, de ahí su nombre. Durante la guerra fue una checa del SIM; tras la guerra, sirvió de extensión de la prisión Modelo y finalmente, a partir de 1944 fue la sede del **Centro de Clasificación de Indigentes** del Ayuntamiento de Barcelona. Estaba ubicado en Montjuïc, en el espacio que ahora ocupan los jardines de Joan Maragall, detrás del Palau Nacional, justo debajo de la vaguada que traza la carretera del Estadi, al lado del Palauet Albéniz. Fue derribado en 1967."

La Vanguardia, Jaume V. Aroca, 7/01/2012

MÉS INFORMACIÓ
https://blogs.lavanguardia.com/postbarcelona-shu/el-pabellon-de-las-misiones

ENTREVISTA
Parlant amb l'artista resident Marta Galán Sala

De què parla *Forasters vindran...*?

De com la història ens interroga i ens col·loca un mirall i ens posa a prova, de com els discursos que perpetuen l'exclusió són els mateixos 100 anys després. Parlem especialment de lluita de classes, de la dificultat de participació de la classe obrera en la cultura que es produeix a la ciutat, d'exclusions que es perpetuen, de la capacitat de resistència, lluita, autoorganització de les classes subalternes, de la seva fúria constructiva i de la seva capacitat resilient, de fets de la història d'aquesta ciutat que no han estat prou explicats, que els discursos oficials han escamotejat... *Forasters vindran...* no parla de res, de fet. Deixa parlar. Dona veu als protagonistes de la migració dels anys 50 i 60 a Barcelona i confronta les seves veus amb els discursos anti-immigració que la societat d'acollida generava. Posa un mirall al passat per fer-nos reflexionar sobre el present. Ens interroga: hem canviat les posicions? Som capaces, totes, d'assumir la conformació d'una societat veritablement *heterogenètica*? Com es conforma una societat on les diferents identitats convisquin? Què és la identitat? Quines segueixen sent les nostres pors envers aquells "que no som com nosaltres" i en quins arguments es fonamenten aquestes pors? Quina relació hi ha entre pobresa i immigració? Quines exclusions es perpetuen? Utilitzo una reflexió de Simone Weil per tancar la realització escènica. Diu així (adaptat i sintetitzat): "hi ha tres obstacles que dificulten l'accés a la cultura de la classe obrera: el primer obstacle és el falta de temps i de força. El segon obstacle és que hi ha alguna cosa aliena en allò que ha estat elaborat per altres i per a uns altres. I el tercer obstacle és l'esclavatge**.** Ser lliure i sobirà durant no més d'una o dues hores al dia i esclau la resta del dia és esquinçador. La supressió de la condició proletària, que és definida especialment pel desarrelament, es redueix a la tasca de construir una producció industrial i una cultura de l'esperit on els treballadors se sentin com a casa". Per a fer això possible les institucions culturals i els treballadors i treballadores de la cultura hem de concentrar esforços. Hem de treballar de valent. Considero que aquesta responsabilitat no l'estem assumint prou...

Treballem a partir d'un cas particular: la migració interna a Catalunya dels anys 50 i 60, però a partir dels relats de les persones que van haver de migrar dels seus llocs d'origen a causa de la pobresa extrema que es vivia durant la postguerra a Espanya, podem reflexionar sobre la situació de les persones que migren en la actualitat i interrogar-nos (com a públic, com a subjecte polític, com a societat) sobre la manera en què, 80 anys després, "rebem i acollim" l'altre, a aquell que es desplaça cap a terres desconegudes amb voluntat ferma de construir vida i futur i amb el desig latent de pertànyer.

A escena, es combina l'enregistrament de testimonis de la migració interna dels anys 50 i 60 a Barcelona amb una posada en escena performàtica en què dos personatges exposen a Susanna Barranco -neta de la migració- amb el seu passat. De quina manera s'ha construït el relat?

La recerca formal ha estat una de les prioritats per a aquesta residència al Teatre Lliure. Fa 10 anys que faig projectes escènics comunitaris i fa justament dos anys, el 2019, La Planeta em va encarregar una obra pel seu cicle Verbatim. Vàrem estrenar *Els Diners, el desig, els drets* amb aquest mateix elenc: Susanna Barranco, Núria Lloansi i Juan Navarro. Tots ells amb una llarga trajectòria nacional i internacionals com a performers i creadors en llenguatges escènics post-dramàtics. Són la meva família artística i aporten idees i elements fonamentals als processos de creació i conceptualització dels projectes. En aquell cas vàrem fer una recerca sobre la gestació subrogada. Per a mi va ser un repte perquè crear dramatúrgies amb persones no-professionals (amb testimonis) és el que darrerament practico,

però em va semblar molt més complicat que uns actors professionals haguessin d'assumir les veus d'aquests testimonis. Em va semblar que era una manera de continuar insistint en el paradigma del personatge dramàtic però en comptes de fer personatges de ficció, els actors havien d'encarnar persones reals, testimonis... i això em va semblar una bogeria (des de la perspectiva post-dramàtica, és clar...). Per això vaig emmascarar els actors, per generar un cert distanciament, per abstraure'm de la idea que estàvem representant personatges i poder "escoltar el testimoni". En aquesta nova fase de recerca formal el que he volgut és mantenir els testimonis en format de vídeo i explorar la manera de transferir (fer latents) aquests testimonis a l'espai de la presentació escènica, a l'escenari i a l'acció que allà esdevé. Aquí ha nascut la necessitat de generar accions performatives i imatges visuals, plàstiques, sonores, que anessin arrossegant el que expliquen els testimonis cap a l'escenari i que anessin deixant un rastre... Això és el que veurem. Una dramatúrgia teixida i tramada a partir dels testimonis en primera persona de la migració dels 50/60, però també del relat encarnat, corporitzat de la Susanna Barranco, neta de barraquistes, i també un seguit d'informacions que hem anat descobrint durant la recerca: articles de premsa i documents institucionals o municipals on es detecten posicions anti-immigració, alguns materials textuals i teòrics que han format part de la recerca (fragments de l'*Arrelament*, de la Simonne Weil, articles i conferències de l'antropòleg Manuel Delgado, dades històriques sobre el Palacio de las Misiones, etc.) i accions performatives a l'escenari que aporten plasticitat i volada visual. Tot això també és possible perquè m'acompanya un equip artístic amb qui treballo des de fa molts anys, com el Martin Elena, l'Alex Polls, l'Ana Rovira i, per aquest projecte, la Xesca Salvà i l'Anna Estany.

Per què és necessari el teatre comunitari?

L'obra escènica que veureu a l'Espai Lliure no és teatre comunitari. És una creació escènica amb professionals a partir d'una recerca documental i històrica. El teatre comunitari és alguna cosa que és difícil encabir en el marc d'espais de producció professional com és el Teatre Lliure. El teatre comunitari té unes característiques específiques que el defineixen i sense les quals no pot esdevenir: es tracta de processos essencialment porosos, que possibiliten una situació d'obertura gairebé permanent a la participació i, per tant, als vincles, als afectes, a la relació. Es defineix per allò relacional i té lloc en l'encontre, en l'esdevenir de la generació de narratives complexes que no tenen lloc exclusivament en l'àmbit de la relació laboral. O no estrictament. El procés de creació de *Forasters vindran...* s'ha dividit en dues fases: una primera fase que es va fer entre setembre i desembre on ens vàrem concentrar en la recerca documental amb el grup de la migració 50/60 i en la realització de laboratoris setmanals i intensius amb el grup de joves de la Fundació Comtal i una segona fase en la que ens hem concentrat en la creació escènica amb professionals a partir del material sobre la migració 50/60. Estem treballant per a fer possible una tercera fase de creació comunitària amb els joves.

Que ha significat per tu ser artista resident del Teatre Lliure?

Doncs, bàsicament, la possibilitat de treballar en condicions laborals i pressupostàries que han fet possible la no-precarització dels equips, de l'estructura o de mi mateixa. També la possibilitat de gaudir dels privilegis que ofereix una estructura com la el Teatre Lliure pel que fa a producció, comunicació, espais d'assaig, cura dels espais, sales de treball, personal tècnic disponible, etc... Això m'ha fet sentir molt afortunada durant tot aquest temps. Ja m'hagués semblat un privilegi immens en temps de "normalitat", però amb la devastació post-covid que està patint el sector, la sensació ha estat d'una certa irrealitat. Però també tinc clar que aquesta situació és excepcional. Que he estat convidada a aquesta casa, però que hauré de sortir aviat. Amb data 25 d'abril, concretament.

Per a mi ha estat un reconeixement, també. Un reconeixement a la capacitat de resistència i a l'obstinació. Perquè continuar fent pràctica artística després de 22 anys de precarietat i incertesa (laboral, artística, econòmica...) és alguna cosa que, totes ho

sabem, ens deixa exhaustes i sempre connectades amb el desig ocult de dedicar-nos a qualsevol altra cosa i deixar la pràctica artística, però mai ho fem del tot i sempre hi tornem, penso que perquè creiem fermament en la capacitat transformadora de l'art. I perquè de vegades passen coses boniques com, per exemple, que l'equip que dirigeix un teatre important de la ciutat vingui a veure una proposta comunitària a l'Antic Teatre i, en sortir, et convidin al Teatre Lliure i et preguntin què tens ganes de fer... i t'escoltin, i et donin la seva total confiança perquè treballis en un nou projecte al Lliure. En residència. Buf! Penso que això ha estat possible perquè l'equip que actualment dirigeix el Teatre Lliure ha estat prou perceptiu al sector, al que s'està produint, al que es genera des d'altres espais i circuits...

Cal dir que aquesta residència al Teatre Lliure no hagués estat possible sense la participació de la Susanna Barranco-Mousiké, que ha posat tota la seva estructura física i jurídica a disposició de la creació i la producció d'aquest procés. Jo soc autònoma (intermitent en funció de si treballo en creacions o no) des del 2011, que vaig tancar la meva empresa. Sense una estructura de producció consolidada, produir al Teatre Lliure hagués estat impossible.

També ha permès fer visibles llenguatges i gramàtiques no ortodoxes durant un període de temps prolongat (una temporada) i fer possible la presentació-exhibició a la ciutat de projectes escènics que utilitzen gramàtiques no-ortodoxes més enllà del context de festivals o esdeveniments dedicats a aquestes pràctiques híbrides i contemporànies. Oferir en temporada una proposta que no utilitza les gramàtiques ortodoxes és un repte i un risc. A veure què tal va...

© Andrea Ferrés Clavería

BIOGRAFIA

Marta Galán Sala

creació, dramatúrgia i direcció

Autora i directora de textos per a l'escena des de l'any 1999, artista-educadora i gestora cultural. Entre 1999 i 2011, amb la cia LaVuelta i més tard en co-creació amb el músic i performer Santiago Maravilla, estrena una desena de projectes d'arts escèniques amb destacada projecció nacional i internacional. Des del 2009 i a través de la plataforma TRANSlab, ha coordinat i dirigit diferents projectes on les arts escèniques són eines pel desenvolupament cultural comunitari i/o la transformació social. Destaquem: *La Corporació* (Nau Ivanow, 2009, 3 intervencions artístic-comunitàries al barri de La Sagrera), *Morir d'amor aquí* (Teatre Alegria-Terrassa, 2011, intervenció artístic-comunitària amb 8 joves cantants de Rap de la ciutat de Terrassa i diferents entitats i associacions de la ciutat), *Rebomboris* (Programa ArtiPart de l´Ajuntament de Barcelona i Festival Grec 2018) i *Akana* (Festival Grec 2018, Veus Gitanes i Centre Cultural Gitano de La Mina). Des del 2016 coordina el projecte artístic comunitari La Bellesa / Antic Teatre amb veïns i veïnes de més de 65 anys del barri de Sant Pere, Santa Catarina i La Ribera. Els seus textos per a l'escena estan editats a diversos volums en paper i en versió digital. Alguns d'ells han estat adaptats per altres directors: el 2015 s'estrena al Teatre Lliure una adaptació del seu text *El Conejito del Tambor de Duracell* amb l'actriu Clara Segura i dirigit per Marc Martínez i el 2018 s'estrena *Accions de Resistència* amb

direcció i interpretació de l'actriu i directora Susanna Barranco, premi BBVA de Teatre 2020. També ha participat com a dramaturga a diferents projectes coreogràfics: Lipi Hernandez Andrés / Malqueridas, metodologia DATA (2017-2020); *Dancings with Frogs* (Mercat de les Flors, 2017) Cia. Sol Picó; *Trama* (Mercat de les Flors, 2019), cia. Roser López Espinosa. Ha col·laborat amb el MACBA en el disseny i execució de programes educatius sobre l'art d'acció, la performance i les teatralitats dissidents i amb el col·lectiu Poéticas / laboratorio Internacional de performance.

BIOGRAFIA

Susanna Barranco

creació i interpretació

Directora i creadora escènica i audiovisual, actriu i autora. L'any 1999 crea la companyia que porta el seu nom, Cia. Susanna Barranco. Entre els seus muntatges teatrals destaquen *Mousiké* (amb Ariadna Planas), *Estridències* (codirigit per Jordi Purtí), *Mossegades* (amb la col·laboració de Jango Edwards), *L'amor no fa mal, Massa tard per ser pessimista* (amb Laura Freijo i Cristina Lügstenman), *Accions de Resistència* (amb text de Marta Galán, guanyador del Premi Teatre BBVA 2020 a millor muntatge teatral) o *Red Room* (amb Sol Picó, estrenat al Temporada Alta 2019). Com a actriu i *performer*, ha col·laborat en els muntatges de Marcel·lí Antúnez, *Afàsia i Pol*, en l'espectacle *Las 13 Rosas* d'Eva Hibernia i Júlia Bel i amb Marta Galán a l'espectacle *Els diners, el desig, els drets*. També ha publicat el poemari *Cràter* (Índex) i el llibre *Digue'm una cosa bonica* (Edicions 62), entre d'altres. És directora de Mousiké, una entitat sense ànim de lucre, nascuda el 1999, que genera projectes artístics, socials i culturals. Mousiké treballa des de diferents àmbits artístics: el teatre, l'expressió corporal, la fotografia i l'audiovisual, per tal d'aprofundir i reflexionar sobre temàtiques socials d'actualitat. Per aquest motiu, Mousiké interactua amb l'entorn i treballa amb persones de diferents disciplines en cada projecte, amb la idea de promoure, dissenyar i gestionar projectes creatius i educatius d'impacte social, especialment per a públic juvenil. Com a documentalista ha creat la seva pròpia productora, LaBarrancoFilms, i ha dirigit diversos documentals, entre els quals *Ferides* (2008), *Buits* (2011), *El silenci del Jonc* (2012. Premi Civisme de la Generalitat de Catalunya 2014), *Caure del Niu* (2015. Menció Especial Premi del Consell Muncipal de Benestar Social als Mitjans de Comunicació 2017), *Teresa Rebull. Ànima desterrada* (2016. coproduït amb TV3 i l'ICEC), *Nues* (2017. Premi Josep M. Planes del Col·legi de Periodistes de Catalunya 2018), *Amb el cor al genoll* (2018. Coproducció amb TV3 i À Punt Media. Premi Millor Retrat d'una Generació 2019) i, de propera estrena, *Breathe* (2021).

BIOGRAFIA

Núria Lloansi

creació i interpretació

Actriu, *performer*, ballarina i videoartista. Inicia la seva carrera artística al 1999. Des de llavors i fins ara ha participat com a intèrpret principalment en projectes teatrals dirigits per Marta Galán y per Rodrigo García. També ha col·laborat com a actriu en peces teatrals de Sònia Gómez, Carles Salas, Not Found Yet Theatre, Luís Garay, Ana Borralho & João Galante, Markus Öhrn, Juan Navarro, Daniel Romero y Rubén Ramos. Ha actuat en projectes cinematogràfics de Joaquim Jordà i de Jo Sol. També ha creat peces de videoart per al laboratori audiovisual Boing Boing Buddha de Barcelona TV dirigit per Andrés Hispano, Félix Pérez-Hita y Manuel Huerga. De 2014 a 2018 ha format part com a actriu de la companyia permanent del CDN de Montpellier dirigit per Rodrigo García.

BIOGRAFIA

Juan Navarro
creació i interpretació

Performer, actor i director escènic. Durant els anys 90 la seva residència transita entre ciutats com Berlín, Barcelona, Copenhaguen, Sevilla o Madrid, on treballa amb companyies i directors com Anita Saij, Dance Lab (Copenhaguen), La Fura Dels Baus, Einstürzende Neubauten (Berlín), Roger Bernat i General Eléctrica (BCN), Sara Molina (Sevilla) i Marta Galán (Barcelona). Des de l'any 2000 es converteix en aliat habitual de Rodrigo García i La Carnicería Teatro. Entre els anys 2014 i 2017 forma part del projecte Humain Trop Humain al Teatre Nacional de Montpellier, dirigit per Rodrigo García. Durant aquests tres anys ha treballat amb artistes com Jan Lawers, Markus Öhrn, Luis Garay, Anna Borralho i Joao Galante, a més de dirigir les seves pròpies creacions. Actualment viu a Barcelona. Ha dirigit propostes com *Tala,* una adaptació de la novel·la homònima de Thomas Bernhard, a més d'espectacles de creació contemporània com *Fiestas Populares* (Mercat de les Flors, 2005), *Agrio Beso* (Sala Apolo, 2007), *Baby* (Teatro Luis Peraza, Caracas, 2010), *Nancy Spungen* (Antic Teatre, 2011), *Pequeño preludio (Inmortal)* (Sala Berlanga, Fundación de autor, Madrid, 2013), *No-one is an island* (CNN, Montpellier, 2018) i *El Bosque* (TNT Terrassa, 2018), entre d'altres. Actualment desenvolupa un projecte d'investigació juntament amb Oscar Cornago, *Se alquila, archivo universal del actor*. Ha impartit laboratoris d'experimentació escènica al Màster de la Universitat Paul Valery de Montpellier, Manofacture de Lausane, Universidad de Bogotá, Garage 29 de Bruselas i Teatro Luis Peraza de Caracas, entre d'altres.

Fitxa artística

CREACIÓ ESCÈNICA
Susanna Barranco, Marta Galán Sala, Núria Lloansi i Juan Navarro

DRAMATÚRGIA I DIRECCIÓ
Marta Galán Sala

INTÈRPRETS
Susanna Barranco, Núria Lloansi i Juan Navarro

IL·LUMINACIÓ
Ana Rovira

DISSENY ESCENOGRÀFIC DEL DISPOSITIU ESCÈNIC
Xesca Salvà

CÀMERA I ENREGISTRAMENT VISUAL
Susanna Barranco i Christian Guiriguet

EDICIÓ I DISSENY AUDIOVISUAL
Martin Elena i Susanna Barranco

VESTUARI
Anna Estany / annatrash_studio_barcelona

DOCUMENTACIÓ HISTÒRICA
OVQ / Observatori de la Vida Quotidiana

ESPAI SONOR
Alex Polls

ASSISTENT DE DIRECCIÓ EN PRÀCTIQUES I ENTRENAMENT PSICOFÍSIC
Pau Dudekula

ACCIONS PEDAGÒGIQUES I RECERCA COMUNITÀRIA I DOCUMENTAL (de setembre a desembre de 2020)
Joves del programa "construeix-te" de la Fundació Comtal:
Lamin Ceesay, Hagouna Kande, Redouane Kabouri, Abdul Mutalib, Alhadj Mane, Moussa Ben Sliman, Mohamed Aamir, Mohamed Ben Moula, Mohamed Moustapha, Ouissame Chami, Ousmane Sarr, Issa Diarra, Aboubacar Sidik Toure, Hassan Baiherr, Ousmane Nadeen i Mohamed Benazzoor
amb l'educadora Maria Abella

Veïns i veïnes del projecte artístic comunitari de l'Antic Teatre:
Maria Isabel Gutiérrez, Aurora Roig, Graciela Alonso, Jonathan Ballester, Enrique Ibáñez, Emilia Martín, Mercè Martínez, Francesca Navarrete, Mari Creu Paván, Yolanda Prieto
acompanyament terapèutic Montserrat Iranzo
registre i edició en vídeo Abel Montes

Grup de treball sobre migració dels 50's i 60's als barris d'El Carmel, La Teixonera, Sant Genís dels Agudells i Trinitat Vella:
Custodia Moreno, Francisco Rosales, Francisco Barranco, Gracia Alférez, Lolina Alférez, Francisco Arévalo, Jose María Calvo "El Rubio" i Trinidad Abadía

DISSENY I COORDINACIÓ DELS PROCESSOS COMUNITARIS
Marta Galán Sala / TRANSlab.

GRUP DE JOVES DE LA FUNDACIÓ COMTAL
Mediació artística:
Transductores
Formacions i Laboratoris artístics:
Creació de RAPS i producció temes musicals amb Mohi Lee / Elasri Música-Estudio Khay (Terrassa) i Ismael El Sabanne, creació visual i plàstica amb nicolas spinosa, cos i acrobàcia amb Pau Dudekula

RECERCA HISTÒRICA I MEDIACIÓ COMUNITÀRIA
Migració anys 50's i 60's a Barcelona:
Pablo G. Morandi i Andrés Antebi (OVQ / Observatori de la Vida Quotidiana)

RECERCA TEÒRICA, ASSESSORAMENT EN ELS CONTINGUTS SOBRE MIGRACIÓ I ACOMPANYAMENT EN METODOLOGIES COMUNITÀRIES
Silvia G. Màrquez

CÀMERES I ENREGISTRAMENT EN VÍDEO DELS LABORATORIS
LabarrancoFilms
càmeres Susanna Barranco, Christian Guiriguet
assistent de producció Meritxell Casas
assistent de rodatge Facundo Savarino

PRODUCCIÓ EXECUTIVA
Susanna Barranco / Mousiké

ASSISTENT DE PRODUCCIÓ EXECUTIVA
Dolors Galí

MATERIAL D'ARXIU
Notes sur l'émigration - Espagne 1960 - La col·lecció del 2CR (1962) de Jacinto Esteva, Paolo Brunatto

PRODUCCIÓ
Teatre Lliure / Marta Galán Sala

AMB LA COL·LABORACIÓ DE
BornLab, programa de proximitat d'El Born CCCM coordinat per Transductores i La Labertina, Espai La Barranco i UOC / Estudis de Ciències de l´Educació i Psicologia, Projecte Artístic Comunitari de l'Antic Teatre

Informació pràctica

IDIOMA
Català i castellà

DURADA
Per determinar

HORARIS
De dimecres a dissabte a les 20.00 h
Diumenge a les 18.00 h

ACCESSIBILITAT
16/04 traducció simultània en llengua signes catalana

COL·LOQUIS
25/04 postfunció
23/04 postfunció extra amb Andrés Antebi i Pablo G. Morandi (OVQ)
24/04 postfunció extra amb Sílvia García Márquez (UOC)

LLOC
Montjuïc. Espai Lliure

XARXES
#ForastersVindran
#MartaGalánArtistaResident
#AjutsCarlotaSoldevila
#ResidènciesLliure

CONTACTE
Rocio Pedrol
M. 669 06 75 66
Mar Solà
M. 675 44 98 86
premsa@teatrelliure.com

Col·laboradors i patrocinis

entitat concertada amb

Ajuntament de Barcelona
Generalitat de Catalunya Departament de Cultura
Gobierno de España · Ministerio de Cultura y Deporte · inaem
Diputació Barcelona

membre de

mitos21
La Red de Teatros, Auditorios y Circuitos de titularidad pública
apropa cultura

amb la col·laboració de

Sabadell Fundació
Estrella Damm

mitjans patrocinadors

La Vanguardia
Time Out Barcelona

mitjans col·laboradors

3
Catalunya Ràdio
33
iCat

amb el suport de

TMB Fundació Transports Metropolitans de Barcelona
Família Torres Desde 1870

entitats col·laboradores

TR3SC El Club de Cultura
Biblioteques de Barcelona
En Residència Creadors als Instituts de Barcelona
Dadà.

convenis de col·laboració amb

Diputació Barcelona | Institut del Teatre
FilmoTeca de Catalunya
Asociación de Autores de Iluminación
Ad'EC Associació d'Escenògrafs de Catalunya
esmuc
PaLLaSSoS SeNSe fRoNTeReS · PaYaSoS SiN fRoNTeRaS · cLoWNS WiTHout boRDeRS · Ajuda Humanitària des de les Arts Escèniques
Casal dels Infants
amics de la gent gran · Des de 1987 en bona companyia
arrels fundació
AUB American University of Beirut
The Centre for the Less Good Idea
Mobile World Capital Barcelona
5G Barcelona
UOC Universitat Oberta de Catalunya
upf. Barcelona School of Management
Biblioteca de Catalunya